

Ἀδελφοί, ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐκδεχομένου τοῦ Παύλου, παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ θεωροῦντι κατείδωλον οὔσαν τὴν πόλιν.

Διελέγετο μὲν οὖν ἐν τῇ συναγωγῇ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τοῖς σεβομένοις καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πᾶσαν ἡμέραν πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας. Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στοϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ, καὶ τινες ἔλεγον· τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Οἱ δὲ· ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι· ὅτι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν εὐηγγελίζετο αὐτοῖς.

Ἐπιλαβόμενοι τε αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤγαγον λέγοντες· δυνάμεθα γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἢ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχὴ; Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν· βουλόμεθα οὖν γνῶναι τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον.

Σταθεὶς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου ἔφη· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν εὗρον καὶ βωμὸν ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο, ἀγνώστῳ Θεῷ. Ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν. Ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται προσδεόμενός τις, αὐτὸς διδοὺς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν κατὰ πάντα· ἐποίησέ τε ἐξ ἐνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὀρίσας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν, ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὗροιεν, καί γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα.

Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, ὡς καὶ τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι· τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. Γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσοῦ ἢ ἀργύρου ἢ λίθου, χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου, τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον.

Τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν, διότι ἔστησεν ἡμέραν ἐν ᾗ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὤρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

Ἀκούσαντες δὲ ἀνάστασιν νεκρῶν οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον· ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου. Καὶ οὕτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν.

Τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Ἀδελφοί, ἐνῶ ὁ Παῦλος ἐπερίμενε εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ πνεῦμά του ἐξεγείρετο, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὴν πόλιν νὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ εἰδωλα.

Συζητοῦσε λοιπὸν εἰς τὴν συναγωγὴν μὲ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς θεοσεβεῖς καί, καθημερινῶς εἰς τὴν ἀγορὰν, μὲ ἐκείνους ποὺ τυχὸν εὐρίσκοντο ἐκεῖ.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἐπικουρείους καὶ τοὺς Στωϊκοὺς φιλοσόφους ἦλθαν εἰς ἐπαφὴν μαζί του καὶ μερικοὶ ἔλεγον, «Τί ἄραγε θέλει νὰ πῆ αὐτὸς ὁ φλύαρος;». Ἄλλοι ἔλεγον, «Φαίνεται νὰ εἶναι κῆρυξ ξένων θεῶν». Διότι ἐκήρυττε εἰς αὐτοὺς τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως.

Τὸν ἐπῆραν λοιπὸν καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ τοῦ εἶπαν, «Μποροῦμε

νὰ μάθωμε ποιὰ εἶναι ἡ καινούργια αὐτὴ διδασκαλία διὰ τὴν ὁποῖαν μιλάς; Κάτι περίεργα πράγματα φέρεις εἰς τὴν ἀκοήν μας καὶ θέλωμε νὰ μάθωμε τί ἄραγε εἶναι αὐτά». Ὅλοι οἱ ξένοι ποὺ ἔμεναν ἐκεῖ, δὲν εἶχαν διαθέσιμον χρόνον διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ νὰ λέγουν καὶ νὰ ἀκούουν κάτι νεώτερον.

Τότε ὁ Παῦλος ἐστάθηκε εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ εἶπε, «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, βλέπω ὅτι εἴσθε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως πολὺ θρηῆσκοι. Διότι, καθὼς περνοῦσα καὶ ἐκύτταζα τὰ ἱερά σας, εὗρήκα καὶ ἓνα βωμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε ἐπιγραφή, «Εἰς τὸν ἄγνωστον Θεόν». Αὐτὸν λοιπὸν ποὺ λατρεύετε, χωρὶς νὰ τὸν ξέρετε, αὐτὸς ἐγὼ σᾶς κηρύττω. Ὁ Θεὸς ποὺ ἐδημιούργησε τὸν κόσμον καὶ ὅλα ὅσα εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος οὐρανοῦ καὶ γῆς, δὲν κατοικεῖ σὲ ναοὺς κατασκευασμένους ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων, οὔτε ἐξυπηρετεῖται ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων σὰν νὰ εἶχε ἀνάγκην ἀπὸ κάτι, αὐτὸς ποὺ δίνει εἰς ὅλους ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ γενικῶς ὅλα. Ἐδημιούργησε ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ ἓνα αἷμα διὰ νὰ κατοικῆ εἰς ὅλην τὴν γῆν, ἀφοῦ ὤρισε ὠρισμένας ἀποχὰς καὶ τὰ ὄροσημα τῆς κατοικίας των, διὰ νὰ ζητοῦν τὸν Κύριον μήπως τὸν ψηλαφήσουν καὶ τὸν βροῦν, ἃν καὶ δὲν εἶναι μακρὰ ἀπὸ καθένα ἀπὸ μᾶς.

Διότι μέσα σ' αὐτὸν ζοῦμε καὶ κινούμεθα καὶ ὑπάρχομεν, καθὼς καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν ποιητῶν σας ἔχουν πῆ, «Εἴμεθα καὶ γένος του». Ἀφοῦ λοιπὸν εἴμεθα γένος τοῦ Θεοῦ, δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν ὅτι ἡ θεότης μοιάζει μὲ χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ λίθον, σκαλιστὸν ἔργον τέχνης καὶ ἀνθρώπινης συλλήψεως.

Τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἀγνοίας παρέβλεψε ὁ Θεὸς καὶ τώρα παραγγέλει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους παντοῦ νὰ μετανοήσουν, διότι ὤρισε ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν μέλλει νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην μὲ δικαιοσύνην δι' ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ὤρισε. Περὶ τούτου ἔδωκε εἰς ὅλους βεβαίωσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν».

Ὅταν ἄκουσαν ἀνάστασιν νεκρῶν, μερικοὶ εἰρωνεύοντο, ἄλλοι εἶπαν, «Θὰ σὲ ἀκούσωμεν καὶ πάλιν διὰ τὸ ζήτημα αὐτό». Καὶ ἔτσι ὁ Παῦλος ἔφυγε ἀπὸ ἀνάμεσά τους.

Μερικοὶ μάλιστα προσεκολλήθησαν σ' αὐτὸν καὶ ἐπίστεψαν, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ κάποια γυναῖκα ὀνομαζομένη Δάμαρις καὶ ἄλλοι ἐπίσης.